

Súd: Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka: 40C/111/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110222682
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Kubiš
ECLI: ECLI:SK:OSBA4:2014:1110222682.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV samosudcom JUDr. Michalom Kubišom v právnej veci žalobcu: Lawyer Partners a.s., so sídlom Prievozská 37, 821 09 Bratislava, IČO: 35 944 471, zastúpený Advokátska kancelária Chabadová, s.r.o., so sídlom Pri starej prachárni 13, 831 04 Bratislava, IČO: 36 866 733, proti žalovanému: W. K., trvale bytom Y. XX, XXX XX Z., o zaplatenie 3,98 eura, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 3,98 eura do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd žalobcovi náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobca sa žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 120 Sk (3,98 eura) z titulu nezaplatených koncesionárskych poplatkov. Uviedol, že predmetnú pohľadávku mu postúpil na základe verejnej obchodnej súťaže jeho právny predchodca Slovenský rozhlas, Mýtna 1, Bratislava, o postúpení pohľadávky bol žalovaný informovaný oznámením zo dňa 20.10.2005 a zároveň bol právnym predchodcom vyzvaný na úhradu nedoplatku koncesionárskych poplatkov, ktorý však do dnešného dňa neuhradil.

Žalovaný sa k žalobe vyjadril písomným podaním doručeným súdu dňa 24.03.2014 v tom zmysle, že nedoplatok vznikol v období december 2004 - marec 2005 v byte na E. 3, Z., pričom tento byt dňa 14.09.2004 predal a vklad do katastra bol vykonaný dňa 24.11.2004.

Žalobca k argumentácii žalovaného o zmene vlastníctva bytu písomným podaním doručeným súdu dňa 02.07.2014 uviedol, že povinnosť platiť koncesionárske poplatky nie je viazaná na vlastníctvo či nájom bytu ale na vlastníctvo rozhlasového prijímača. Preto samotný prevod vlastníctva bytu nie je vo vzťahu k povinnosti platiť koncesionárske poplatky relevantný. Zároveň poukázal na to, že žalovaný si nesplnil zákonnú povinnosť oznámiť zmenu trvalého bydliska v zmysle § 3 ods. 8 písm. b) zákona č. 212/1995 Z.z., a preto mu z jeho zavinenia nemohla byť napriek snahe zásielka doručená.

Na prejednanie veci samej súd nariadil pojednávanie na 12.09.2014. Právny zástupca žalobcu ospravedlnil svoju neprítomnosť na pojednávaní s tým, že súhlasí s pojednávaním v jeho neprítomnosti, súd preto v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal v jeho neprítomnosti.

Na pojednávaní žalovaný uviedol, že oznámenie o postúpení pohľadávky mu nebolo doručené, keďže na adrese uvedenej v žalobe už 5 rokov nebyval, pričom poukázal na § 8 ods. 3 a 4 zákona č. 212/1995

Z.z., v zmysle ktorých mu mal vyberateľ poplatku po prvej výzve zaslať aj druhú výzvu, avšak takáto druhá výzva mu nebola vôbec doručená.

Súd vykonal vo veci dokazovanie a pri rozhodovaní vychádzal z nasledovného skutkového stavu:

Právny predchodca žalobcu výzvou na úhradu nedoplatku z koncesionárskych poplatkov zo dňa 20.10.2005 (č.l. 4 spisu) vyzval žalovaného na úhradu nedoplatku na koncesionárskych poplatkoch vo výške 240,- Sk a zároveň mu oznámil, že predmetnú pohľadávku postúpil na žalobcu. Uvedenú skutočnosť mal súd za preukázanú z potvrdenia právneho predchodcu žalobcu (č.l. 5 spisu), ktorým právny predchodca žalobcu potvrdil, že oznámenie o postúpení pohľadávky a výzvu na úhradu nedoplatku na koncesionárskych poplatkoch zaslal žalovanému formou doporučenej zásielky prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s. dňa 20.10.2005 pod podacím číslom XXXXXXXX. Výšku nedoplatku na koncesionárskych poplatkoch mal súd za preukázanú z výpisu nedoplatkov (č.l. 6 spisu), z ktorého vyplýva, že žalovaný neuhradil poplatok za rozhlasový prijímač vo výške 30 Sk za mesiace 2/2002, 6/2002, 10/2002, 11/2002 a vo výške 40 Sk za mesiace 12/2004, 2/2005, 3/2005.

Po právnej stránke súd vec posúdil nasledovne:

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 212/1995 Z.z. o koncesionárskych poplatkoch a o zmene zákona č. 468/1991 Zb. o prevádzkovaní rozhlasového a televízneho vysielania v znení účinnom v dobe vzniku žalovaného nedoplatku (ďalej len "zákon č. 212/1995 Z.z.") platiteľom poplatkov je fyzická osoba, ktorá prijímač vlastní, samostatne zárobkovo činná osoba, 1a) ktorá prijímač eviduje v účtovníctve, a právnická osoba, ktorá prijímač eviduje v účtovníctve.

Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 212/1995 Z.z. platiteľ poplatku je povinný zaplatiť poplatok za prijímač vyberateľovi poplatku vo výške ustanovenej týmto zákonom do 15. dňa v mesiaci.

Podľa § 3 ods. 6 zákona č. 212/1995 Z.z. povinnosť zaplatiť poplatok vzniká prvým dňom mesiaca nasledujúceho po tom, ako platiteľ poplatku nadobudol prijímač a skončí sa posledným dňom mesiaca, v ktorom zanikla povinnosť platiť poplatok.

Podľa § 3 ods. 8 zákona č. 212/1995 Z.z. platiteľ poplatkov podľa odsekov 1 až 4 je povinný vyberateľovi poplatkov

a) oznámiť vyberateľovi poplatkov do 15 dní vznik povinnosti platiť poplatok, a to aj v prípade, ak mu táto povinnosť vznikla opäť po predchádzajúcom uplatnení zániku povinnosti platiť poplatok, s uvedením mena, priezviska, rodného čísla a adresy trvalého bydliska; právnické osoby a samostatne zárobkovo činné osoby presné označenie ich názvu, sídla, obchodného mena a identifikačného čísla,

b) oznámiť do 30 dní zmenu trvalého bydliska, zmenu priezviska fyzických osôb, zmenu názvu, obchodného mena, sídla a identifikačného čísla právnických osôb a samostatne zárobkovo činných osôb.

Podľa § 3 ods. 9 zákona č. 212/1995 Z.z. povinnosť platiť poplatok zaniká, ak sa prijímač zničí alebo je neopraviteľný, ak prijímač predá, daruje alebo zverí na dlhodobé používanie inej fyzickej osobe.

Podľa § 4a ods. 1 zákona č. 212/1995 Z.z. (v znení účinnom do 31.07.2003) mesačná výška poplatku za používanie rozhlasových prijímačov pre fyzickú osobu je 30 Sk a televíznych prijímačov je 75 Sk.

Podľa § 4a ods. 1 zákona č. 212/1995 Z.z. (v znení účinnom od 01.08.2003) mesačná výška poplatku za používanie rozhlasových prijímačov pre fyzickú osobu je 40 Sk a televíznych prijímačov je 100 Sk.

Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 212/1995 Z.z. ak platiteľ poplatku nesplní povinnosť podľa § 3 ods. 3 a 8 alebo povinnosť podľa § 7 ods. 2 a 3, je v omeškaní so zaplatením poplatku.

Podľa § 8 ods. 2 zákona č. 212/1995 Z.z. ak je platiteľ poplatku v omeškaní so zaplatením poplatku dlhšie ako jeden mesiac odo dňa splatnosti poplatku (§ 3 ods. 3 a 6), vyberateľ poplatkov, Slovenská televízia alebo Slovenský rozhlas písomne vyzve platiteľa na splnenie povinnosti podľa tohto zákona.

Podľa § 8 ods. 3 zákona č. 212/1995 Z.z. ak platiteľ poplatku nesplní povinnosť označenú vo výzve, Slovenská televízia alebo Slovenský rozhlas po uplynutí určenej lehoty uplatní právo na úhradu nedoplatku na príslušnom súde.

V zmysle citovaných ustanovení bol žalovaný povinný platiť právnomu predchodcovi žalobcu poplatok za používanie rozhlasového prijímača vo výške 30 Sk (do 31.07.2003) a vo výške 40 Sk (od 01.08.2003) mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci. Žalovaný si však túto svoju zákonnú povinnosť v mesiacoch 2/2002, 6/2002, 10/2002, 11/2002, 12/2004, 2/2005 a 3/2005 nesplnil, čím mu vznikol nedoplatok spolu vo výške 240 Sk. Keďže žalovaný bol v omeškaní so zaplatením uvedeného nedoplatku dlhšie ako jeden mesiac, právny predchodca žalobcu ho výzvou zo dňa 20.10.2005 vyzval na úhradu predmetného nedoplatku a zároveň mu oznámil, že túto pohľadávku postúpil na žalobcu. Tým vznikla žalovanému povinnosť zaplatiť uvedený nedoplatok žalobcovi (ktorý tak zároveň získal aktívnu vecnú legitimáciu na uplatnenie pohľadávky žalobou na súde). Žalobca si pritom žalobou uplatnil iba časť nedoplatku vo výške 3,98 eura (120 Sk). Keďže žalovaný predmetný nedoplatok žalobcovi neuhradil ani ku dňu vyhlásenia rozsudku, súd dôvodne podanej žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel.

Čo sa týka námietky žalovaného, že nedoplatok vznikol v období keď už byt na Z.nevlastnil, súd poukazuje na § 3 ods. 6 zákona č. 212/1995 Z.z., v zmysle ktorého je povinnosť platiť koncesionárske poplatky viazaná na vlastníctvo prijímača (rozhlasového alebo televízneho) a nie na vlastníctvo bytu. Preto táto jeho námietka s poukazom na uvedené nemohla obstáť. Čo sa týka námietky žalovaného, že oznámenie o postúpení pohľadávky mu nebolo doručené, keďže na adrese uvedenej v žalobe už 5 rokov nebýval, súd poukazuje na § 3 ods. 8 písm. b) zákona č. 212/1995 Z.z., v zmysle ktorého bolo jeho povinnosťou oznámiť vyberateľovi poplatkov do 30 dní zmenu trvalého bydliska. Keďže túto svoju povinnosť si nesplnil, nemohol sa ani dozvedieť o obsahu zásielok doručovaných mu právnym predchodcom žalobcu (vrátane oznámenia o postúpení pohľadávky). Túto situáciu však zavinil samotný žalovaný, preto musí niesť aj z toho plynúce dôsledky. Ani táto námietka žalovaného tak nebola dôvodná. Napokon, čo sa týka poukazu žalovaného na § 8 ods. 3 a 4 zákona č. 212/1995 Z.z., v zmysle ktorých mu mal vyberateľ poplatku po prvej výzve zaslať aj druhú výzvu, súd uvádza, že v zákone č. 212/1995 Z.z. účinnom v rozhodnej dobe (v dobe vzniku žalovaného nedoplatku) sa žiadne ustanovenie o povinnosti vyberateľa poplatku zasielať druhú výzvu nenachádzalo.

O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 150 ods. 2 O.s.p.. Žalobca mal síce v konaní úspech, čím mu vzniklo právo na náhradu trov konania, súd však dospel k záveru, že uplatnené trovy konania (trovy právneho zastúpenia), v posudzovanej veci (drobný spor) sú neprimerané voči uplatnenej pohľadávke, a preto ich náhradu žalobcovi nepriznal.

Čo sa týka samotnej výšky trov konania, žalobca žiadal priznať náhradu za súdny poplatok za žalobu vo výške 16,50 eura a ďalej za 3 úkony právnej služby po 500 Sk (1. príprava a prevzatie, 2. predsúdna upomienka a 3. žaloba) + režijný paušál 2x po 150 Sk a 1x po 164 Sk. V prvom rade treba uviesť, že úkon právnej služby - predsúdna upomienka nemožno považovať za úkon, ktorý by bol vykonaný v konaní pred súdom (po podaní žaloby) a ani v priamej a bezprostrednej súvislosti s ním, keďže takýto úkon nie je podmienkou na uplatnenie práva na súde. Preto "trovy" spojené s takýmto úkonom nemožno považovať za trovy konania v zmysle § 137 O.s.p. a náhradu za tento úkon tak vôbec nebolo možné žalobcovi (bez ohľadu na dôvody uvedené nižšie) priznať. Zvyšné trovy právneho zastúpenia však aj po tomto "znížení" predstavovali v posudzovanej veci 1095 % uplatnenej pohľadávky, čo súd považuje za absolútne neprimerané. Okrem toho súd poukazuje na to, že v danej veci sa jedná o tzv. formulárovú žalobu, teda o žalobu, ktorá sa od iných žalôb toho istého žalobcu v totožných veciach líši v zásade iba identifikačnými údajmi žalovaného a žalovanou sumou. Skutkový základ žaloby, vrátane

právnej argumentácie, ich štylizácia a formálne vyjadrenie sú prakticky totožné. Za takýchto okolností možno konštatovať, že spísanie takejto formulárovej žaloby predstavuje skôr administratívny úkon, ako vykonanie úkonu právnej služby. Priznanie náhrady trov právneho zastúpenia v predmetnej veci by navyše nezodpovedalo ani povahe a dĺžke konania, a ani náročnosti a rozsahu poskytovaných právnych služieb, keďže v prejednávanej veci išlo o jednoduchú vec, ktorá z hľadiska vynaloženého úsilia, odbornosti a času právneho zástupcu, nemohla klásť na neho žiadne väčšie nároky. V neposlednom rade súd poukazuje na to, že žalobca (zastúpený rovnakým právnym zástupcom) podal na súdy SR množstvo typovo rovnakých žalôb (súdu je z jeho úradnej činnosti známe, že iba na Okresnom súde Bratislava I bolo podaných 3600 takýchto žalôb), čo rovnako poukazuje na rutinný a hromadný charakter týchto konaní.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti dospel súd k záveru, že je namieste nepriznať žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia za zastupovanie žalobcu v tomto konaní. Súd pritom nemohol žalobcovi priznať ani uplatnenú náhradu za zaplatený súdny poplatok za žalobu, nakoľko ho do dnešného dňa nezaplatil, pričom súd z dôvodu márneho uplynutia trojročnej lehoty v zmysle § 13 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších právnych predpisov už nemohol žalobcovi vyrubiť súdny poplatok za žalobu.

V súvislosti s nepriznaním náhrady trov právneho zastúpenia žalobcovi súd poukazuje na viaceré rozhodnutia súdov Slovenskej republiky, ktoré žalobcovi rovnako nepriznali náhradu trov právneho zastúpenia v totožných veciach (napr. rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 19C/2/2014 zo dňa 25.03.2014, rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 21C/179/2013 zo dňa 13.12.2013, rozsudok Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 24C/137/2014 zo dňa 09.06.2014 a 14C/175/2013 zo dňa 21.01.2014, rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 25C/70/2010 zo dňa 15.08.2013, rozsudok Okresného súdu Košice okolie sp. zn. 8C/63/2010 zo dňa 29.06.2012 a mnoho ďalších). Súd podporne poukazuje aj na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky, v ktorých sa tento vyjadril k otázke náhrady trov konania (jej nepriznaniu) v tzv. "bagateľných" (drobných) hromadných sporoch, ako napríklad v náleze sp. zn. I. ÚS 988/12 zo dňa 25.07.2012, v zmysle ktorého: "Při rozhodování o náhradě nákladů řízení by měl soud zohledňovat samotný účel civilního procesu, jímž je poskytování ochrany porušeným nebo ohroženým skutečným subjektivním hmotným právům a právem chráněným zájmům. Civilní soudní řízení nemůže být odtrženo od svého skutečného společenského poslání a nemůže se stát pouze nástrojem sloužícím k vytváření snadného a nijak neodůvodněného zisku na úkor protistrany, spočívajícího v úhradě nákladů za zastoupení advokátem. Není proto porušením práva na spravedlivý proces dle článku 36 odst. 1 Listiny a práva na právní pomoc v řízení před soudy dle článku 37 odst. 2 Listiny, nepřizná-li soud náhradu nákladů na zastupování advokátem, protože je vyhodnotí jako nikoliv účelně vynaložené." Ústavný súd v predmetnom náleze okrem iného tiež konštatoval, že "...stěžovatelka se v řízení nenechala zastoupit proto, aby jí byla poskytována kvalifikovaná právní pomoc osobou práva znalou, ale jedinež za účelem dosažení bezdůvodného zisku. Opětovné zastupování stěžovatelky advokátem tedy neodpovídá účelu, který procesní právo v tomto institutu sleduje, a stěžovatelka se jím snaží získat výhodu, kterou procesní právo nepředpokládá. Takové počínání lze podřadit pod kategorii zneužití procesního práva. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka usiluje o dosažení bezdůvodného zisku prostřednictvím náhrady nákladů spojených se zastoupením advokátem, je možno takové jednání charakterizovat dokonce jako šikanózní, neboť je vedeno přímým úmyslem způsobit žalovanému újmu v podobě částky, kterou by musel zaplatit na náhradě nákladů spojených se zastoupením advokátem." V uznesení sp. zn. III. ÚS 3303/11 zo dňa 20. 12. 2011 Ústavný súd ČR konštatoval: "Stojí za to zaznamenať, že i v této věci nemá Ústavní soud závěr obecného soudu, že náklady advokátního zastoupení nebyly náklady účelně vynaloženými, za ústavně neakceptovatelný, a to i vzhledem k těm důvodům, na které soud poukázal, včetně kontextuálně ukotvených úvah na téma článku 37 odst. 2 Listiny, důsledků podnikatelského zaměření stěžovatele, 'hromadnosti' zastoupení v činnostech triviálních (rutinních), jakož i odborné, rovněž 'advokátní', způsobilosti samotného zastoupeného."

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava IV.

Žalovaný nemá právo podať proti tomuto rozsudku odvolanie, nakoľko sa po vyhlásení rozsudku vzdal odvolania do zápisnice súdu.

Odvolanie proti rozsudku musí obsahovať všeobecné náležitosti každého podania podľa § 42 ods. 3 O.s.p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, podpísané datované, v dostatočnom počte rovnopisov a s prílohami, v opačnom prípade bude rovnopis s prílohami vyhotovený na trovy účastníka), a náležitosti podľa § 205 ods. 1 O.s.p. (proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, v čom sa rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha).

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že (§ 205 ods. 2 O.s.p.):

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozsudkom, možno podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.